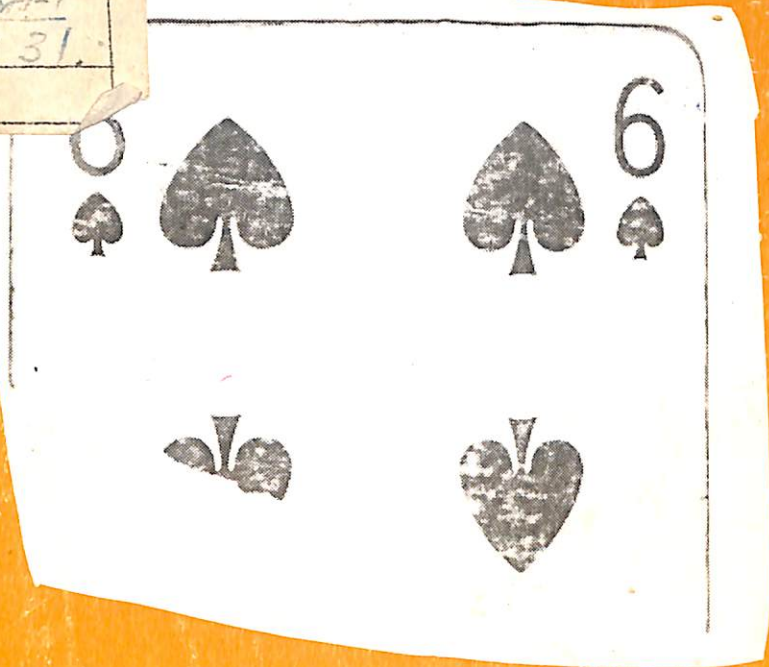

ERVIN HATIBI

BIBLIOTEKA

854-1

H 31.

poezi

ADVISORY
EXPLICIT CONTENTS

TOO DRUNK TO ... (DEAD KENNEDY'S)

Tani disponoj edhe seksin tënd
jam i lejuar ta prek
i lutur ta hukas

E ke të thjeshte ti
Thjesht rri shtrirë në krevatet e mija
dhe urdhëron të pushojë muzika
të fiket drita
E qesh përtej mjekrës tënde me dhëmbë
si edhe përtej
Amfiteatreve të fytit
sytë e shtrirë, e bardhë, e bardhë...

Pastaj barku yt me faje tërheq
vrraga të trasha

ajri
Ti po e punon me shatë ajrin e dhomës sime
unë sillem nëpër dhomë si Lenini
bythët e mija të zhveshura në terr
janë dy o-të tek fjala alcohol
E ty të këputet shpirti

qesh,
Me cicat e tua prej qeni, kur unë të them
se lipset të kesh edhe një pale të tjera si këto
Cica qeni që i kane varur sytë njera djathtas
tjetra majtas
si në flamur

(pushon e qeshura, ato pushojnë së duartrokituri, cicat)
(bëhet heshtje)

ti kërkon pa u ngritur cigaret
 Që i mban në çantë
 ku ka edhe plot gjëra të panjohura grash
 Zhurma e çakmakut tremb barkun tim të vdekur
 i shkurtër ndriçimi, dihet, si një valë
 fshin shpejt figurën tënde nga rëra e syve të mij
 Atëherë unë shtrihem pranë teje

kjo cigarja si fëmije pleqërije, ose si ndonjë gjë
 tjetër më e saktë që i lidh dy vetë
 edhe po s'qenë aty të dy
 Fjalët e tua janë rrethuar nga një zë i padëgjuar
 ti më thua mes tingujve se s'duhet të të thërras më
 - Kur je i pirë... - shton
 Asnjë e dhënë tjetër pastaj
 për trupin tënd, a je shëndosur më
 a i ke krejt vetullat
 Thonjtë e mij
 rriten
 janë ngulur në djersë
 në Viet-Namin tënd të rruar pa napalm
 Ti qesh megjithatë me tym
 Dhe unë ta di emrin
 E ti nuk do që unë të trishtohem
 Ndaj
 më pickon here-here
 në një nga bythet e mija të ligura
 si mollëzat e poetit me tuberkuloz
 E asgjë
 s'më ndalon të qaj vetë
 mos ler të ulen sytë e mij.

1994.

PROBLEME NDRIÇIMI

Thithe cigaren, të bëhet dritë
Tregomë se jeta është rrotull
Pastaj jetën mbushe me tym

Thithe cigaren, bëj dritë me frymë, pak
Me këtë kraharorin tënd të zbutur
Hapje-mbyllje sysh ndriçimi
Ne ulur përdhe
Hijet lindin e largohen duke vjellë e duke u rrëzuar
Ti përgjysëm e zhveshur si një rrënjë
Si një fëmijë i prapë, por me fat
Ti kam fituar të gjitha kopsat në lojë
Prek mishin tënd, gishtat na takohen në fyt të shishes
Këtu ka errësi, mishi yt fryhet si velë
Thithe cigaren, ose le të presim
Të kalojë edhe një makinë
Me plumba drite ti vret veten
Të gjitha kopsat t'i fitova
Rrobat nuk pipëtojnë
Fytyra jote nuk jeton
Fytin tim nga brënda e ndriçon
Barku yt i vogël bardhë e zi.

27 shkurt 1993.

WHOLE LOTTA ...

Nga një bllok në tjetrin më humb
një vjershë për ty Lotta

Ti ecën larg, e nuk druhesh të kthesh kokën
për të verifikuar
Supet e mija: ne njihemi
Ne s'flasim: pa fjalë pa duar ti ma tregove
E para
Me shokët mes nesh e kërkuam e s'gjetëm
Argjend i ngrohur me peshtymë
Aty ishte përdhe
Unazë gishti nënash që ia dëshiruam sho-shokut
E nuk e dallonim, një nga një kokëqethur larg shtëpisë
Në rrethina një burrë i huaj na përdhunonte
Pa frymë mbi njëri-tjetrin, larg nga shtëpia
Lotta, kështu kjo femënia
Më vjen, me ikën në ëndrra
Mes dhjetra qelqesh, dialektesh ti Lotta
Me një triumf të hapur në faqe
Me një fustan më vjen, që më çudiste, e qaje
Kur me dhunë ta vishte mami
Gjunjët tanë puqeshin në quka
Në ëndrra është mehalla jone, filmat
Me shpata druri të menduara
Që na thyheshin: po biçikletën Lotta, biçikletën
Ku na mësoje biçikletën, c në fakt më mësove dobësinë
(Do sqaruar mosha jote, më madhe se e jona)
Shtëpinë të kesh kundër, edhe rrugën
Fjalëve t'u druhesh, pa bërë dot pa fjalët e përbuzjen
E pastaj në darkë me biçikletën përtokë

Të të shkrythet gjoksi nga një vakësi pa emër
Unë mbaja timonin, ti pedaleve u mëshoje
Bark e kurriz ngjitur si një peshk i vetëm
Fshehtas rrotulloheshim nëpër rrugica
nëpër dy boshte halash prej teli biçiklete
Jashtë asfaltit me vija të bardha, për ty flet mëhalla
Lotta a të kujtohet
Mos humbtë kurrë banja e vjetër e shkollës fillore
Shtangia e mozaikëve të ujit përdhe
Që pëshpërijnë në tavan
Aromë e mirë e jashtëqitjeve të vjetra miturake
E gjitha kjo gardhuar me gjëmime të forta gjoksi
Se aty ishim ne
Në kope, vëzhgonim si rriteshe pasditeve
Si largoheshe nga ti, nga ne
E nga bluza
Por unë përherë e kisha ditur se ti ishe ndryshe
Të dy e kishim ditur bashkë se ti ishe ndryshe
Ndaj rrija unë larg shokësh
Të gjithë me tallën me hundë, shfytyruar për mirë
Pantallonat e shkurtra që fërgëllonin poshtë nëpër gjunjë
Këto
Këto gjethe të reja në shirita filmi të vjetër
Më flit. Kam dëshirë të jemi aty edhe një herë tjetër
Aty ku fillove
Lotta, ti çun i shëmtuar.

1993-1994.

MERZIA

Mërzia varfëron veç pjesë të trupit
 Të cilat fshihen nën bust
 Mërzia, piedestali që më larton
 Kësaj rruge pa tradita, pa barrikada

Të pjek mërzia, mërzia, mërzia
 Siç piqet një pikturë antike, plasaritet verniku
 Pluhuri mbi pikturë i josh qepallat të ulen
 E tonet kuqërreme të burojnë nga mëlçia
 Prej pikturës e sajojnë dhomën e vetëvrasjes, ku perdet u
 ulën
 është dhoma e mirë e miqve, me çelës
 I je qepur një karrigje të rëndë dhe nuk del kurrë
 Nga titulli i librit, brenda të cilit sigurisht që ti
 ekziston
 Nën emra të rremë e kujtese të njëlojtë
 Në një cep të bibliotekës do ta gjej të vjetër librin
 Mërzia, mërzia
 Merri gjymtyrët e mija e hidhi në ndonjë lojë
 Ku veç mund të humbet
 Veç të mos e prek më trupin
 As të falem me to nuk dua
 Ose i ndërroj gjymtyrët me flokët e mij
 Ah, flokët e mij dy herë të prerë, aq të gjatë
 Mes tyre gjendesha mes një kopshti trendafilesh ujitur pa
 gjak
 Ku stolat këndonin me zë të harruar
 Shatërvani ...
 Aty midis flokësh i shpëtoja njerëzisë
 Tek me sy të mbyllur ecja e s'më shihnin

Kërkoj flokët e mij që qenë të verdhë
 Po krejt ma thithnin të keqen dhe më linin mua
 Veç mërzira të mira
 Po tani që pa flokë kam mbetur, pa njerëz kam mbetur
 Mërzia
 është diçka e hidhur që nuk bën dot pa të më
 Si edhe pa e quajtur pikëllim apo me fjalë më të ndera
 është diçka që vërtet të kthen në bust
 Barkun me qime e kofshët t'i fsheh e t'i ruan
 Në një ujë të mbyturish
 Që t'i kesh për pleqeri
 Tani që zhduka edhe flokët e shenjtë
 një figurë e lojës me letra jam bërë
 Duke buzëqeshur me një lule gazi në dorë
 Me ca rroba të stolisura fort
 Bust, bust spathi, si fant
 Me dy kokë e katër duart me thika e gjethe të gjumit
 Tanimë mërzia si një gjarpër pëllumb
 Në një fole thurur prej flokësh të ngordhur
 Ngroh si vezë dy kokat e mija
 Njëra është për vrasje, tjetra për vetëvrasje.

1994.

NETE SHKURTI

Të shtëna
 Nata shpohet e pikon
 U mbush qyteti me ujë prej macesh

Të shtëna, të shtëna

Rrëzohet gjumi përmbi nënat
Rrjedh nëpër udhë qumështi i gjirit
Valiumi

Frika qytetare, meshë e mekur nën bankat e drunjta

Të shtëna, të shtëna
Zhurmojnë nëpër qepalla këpucët e rënda
Me këmbë të mitura ushtarësh brenda

26 shkurt 1991.

ATDHEU TURIST

Kamarda ishte këtu
Pantallonat e shkurtra
Aparatin fotografik nuk e shqiste dore
Vërtik kokën me flokë të bardhë linçar
Flokë të bardhë, vargan turistësh me kërcinj konserve
Plakë prej shëndeti dhe qershori
Nën bluzat e bardha lisho e vesh trupin
Zhurmë zanoresh janë thithat gjinore
Tek hapin rrathë të shtrembër në ujin e ndenjtur te bluzës
Çfarë drithërash Kamarda, plot
Jot shoqe parkon në pleqerinë poshtë bluzës
Nuk e lëshon aparatin, emri i markës
Me Y greke, që ndryshe kalamajtë e shqiptojnë
Të pisët lypin çamçakiza e qindarka
Të pisët, të shprishur gjaku
Plaka shtrëngon
Qemerin e kishës, që sapo doli
Ata shkruajnë se ishin aty

Të dy çift pleqsh
 kamarda kthehu në katund ...
 Aparati fotografik, aparati fotografik
 Kërcinjte, falanga falangjesh, turistët e zbardhur
 Turistët, turistët, flokë të bardhë, të verdhë
 Kisha ku u martua Kastrioti
 Ishe aty Kamarda
 Shtrengonit aparatin fotografik, këtu të vjedhin
 Dy cicat si një autobus i vetëm përmbi hartën gurore e
 pluhur
 Qumësht pluhur ish-qumështi italo-shqiptar

1994.

DY PERJETESI E GJYSEM

Sinjale të rreme të përjetësisë
 Alarme që hapin plagë-liqene
 Mu përmbi përrenjtë e mbijetesës

Nuset bojëkafe mbyllen me vërtik sa ma ndjejnë erën
 E kthehen në gonxhe për të më mbështjellë
 Aty rreth vetes
 Tek qëndrojnë me kokën midis gjunjëve
 Po lotët brenda tyre janë të mijtë
 Lotët e çezmës së pazarit të peshkut

Se peshqit janë libra të mbytur
 Që mezi i kanë shpëtuar turrës së druve
 Më ka qëlluar ta gjej smeraldin e mekur
 Në fytin e peshkut